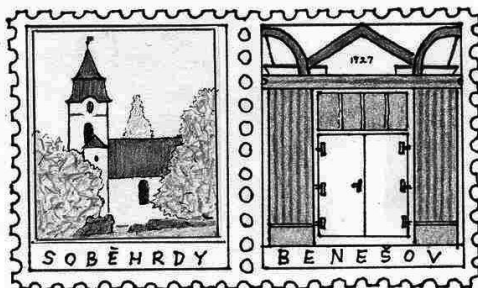

ČÍSLO 64 (3/2010)

ŘÍJEN 2010

Věstník evangelických
sborů
na Benešovsku

SOBĚHRDSKÝ BRATR

KÁZÁNÍ

Čtení z Nového zákona: L 11,1-4

Pane, nauč nás modlit se – říkají Ježíšovi učedníci.

Učedníci předkládají Ježíšovi otázku, kterou si často klademe i my. – Jak se modlit? A co je to vlastně modlitba? O modlitbě by se dalo mluvit dlouho, ale zde na to nemáme prostor. Všimněme si tedy jen několika věcí.

Ježíš se modlí. Po vyčerpávajících dnech kázání a uzdravování se strání davu. Kde je? Lze ho najít na opuštěném místě, osamělého, dlicího na modlitbách někdy i celou noc. Celý jeho pozemský život provázela modlitba k Bohu Otci. Ježíš se nemodlil jen v skrytu, ale i při bohoslužbě v synagóze, před jídlem, před uzdravováním, vyháněním démonů, před učedníky, na kříži před lidem...

Ježíš se modlil. Jsme zvyklí vnímat Ježíše jako někoho, kdo žije v neustálé spontánní blízkosti s Bohem. Přesto se modlil. Je nápadné, jak byla pro Ježíše modlitba důležitá. Vždy si našel čas na to, aby se zastavil a vstoupil s Bohem Otcem do vědomého a otevřeného kontaktu.

Pane, nauč nás modlit se - říkají Ježíšovi učedníci. - A Ježíš jim odpovídá: *Když se modlíte, říkejte: ...*A předkládá jim slova, která později křesťané nazvali Otčenáš či Modlitba Páně.

Co na jeho modlitbě učedníky tak zaujalo, že ho prosí, aby je to naučil? Pro učedníky bylo *modlit se* známou věcí. Byli to židé, a tudíž pro ně modlitba představovala významnou část jejich života. Měli modlitby pro všechny příležitosti – ranní a večerní, modlitby před jídlem, žehnání pokrmů a tak podobně. Ale zde učedníci žádají o něco jiného. Ježíšův modlitební život byl tak výrazný a tak odlišný od současné zbožnosti, že ho prosili, aby je naučil *modlit se*. Chtějí se naučit Ježíšovu modlitbu.

Jinými slovy - přejí si být uvedeni do jeho osobního vztahu s Bohem. Chtějí se naučit modlitbu, která je bude jasně identifikovat jako jeho učedníky. A Ježíš reaguje na jejich žádost tím, že je naučí modlitbu Otčenáš.

Modlitba Páně není jediný způsob, jak se modlit. Ale postavení, které ji přiznávalo rané křesťanství, bylo mimořádně vysoké. Už v prvotní církvi se používá v bohoslužbě. Otčenáš patřil mezi duchovní poklady, které se předávaly pouze křesťanům, jako zvláštní kus svatého dědictví. Vysoké hodnocení Modlitby Páně v dobách minulých dokládají také hlasy církevních otců a reformátorů církve. Luther ji nazývá evangeliem v kostce, shrnutím Ježíšova poselství.

A jestliže je Modlitba Páně shrnutím Ježíšova poselství, pak jsou její první slova shrnutím celé této modlitby.

Otče – začíná Ježíšova modlitba. Mluvit o Bohu – či o jednom z bohů – jako o otci je jev, který nalézáme v řadě civilizací. I v helénské náboženské filosofii a zbožnosti najdeme toto pojmenování. Např. u Homéra je Zeus označován za otce lidí a bohů.

Také věřící ve starém Izraeli mluvili o Hospodinu jako o Otci. Bůh Hospodin je ten, který se mocnými spásnými činy v dějinách prokázal svému lidu Izraeli jako Otec.

Věřící ve starém Izraeli si však zároveň byli vědomi toho, že jejich Bůh je někým dokonale jiným, nesrovnatelným, že je bytím přesahujícím všechny kategorie lidského chápání. A tak slovo Otec, které vyjadřuje vztah těsné blízkosti mezi Bohem a lidmi, je sice v židovských písmech příležitostně používáno, ale vždy s jistou zdrženlivostí a téměř nikdy v přímém oslovení. Takovéto oslovování není pro Izrael obvyklé.

Jako všichni zbožní židé, i Ježíš užíval biblické modlitby – např. žalmy. Ale kdykoli se modlil vlastními slovy, vždycky začínal slovem *Otče*. Evangelista Marek nám zachoval i přesné slovo, kterého Ježíš užíval: je to slovo *Abba*. V době Ježíšově se v Palestině mluvilo dvěma semitskými jazyky: byla to hebrejšтина – jazyk bible a liturgie – a aramejšтина – jazyk každodenního života. *Abba* je aramejský výraz pro dětské oslovení otce. Takže si můžeme představit překvapení učedníků, když slyšeli Ježíše takto mluvit k Bohu. Nebylo zvykem oslovovat „Svatého“ Izraele takovým běžným výrazem – výrazem, který bylo slyšet z úst dětí na ulicích, když volali na své tatínky.

Co chtěl Ježíš vyjádřit tím, že nazýval Boha v modlitbě svým *Abba*? Pro židy v té době nikdy nebyl Bůh chladnou a vzdálenou postavou. Ale vztah mezi Ježíšem a tím, koho nazýval *Abba*, byl nesrovnatelně hlubší a intimnější. Slovo *Abba* je výrazem důvěry a synovské lásky.

Stejně jako dítě, které se obrací ke svému otci či matce pokaždé, když se dostane do sebemenších potíží – ten, kdo nazývá Boha svým *Abba*, vnímá jeho neustálou přítomnost a vidí v něm zdroj bezpečí.

V epistole Římanům apoštol Pavel charakterizuje křesťanský život jako přechod z otroctví do synovství. Jinými slovy – vztah s Bohem, který byl

určován strachem – je transformován ve vztah důvěry. A Pavel vnímá tuto transformaci ne jako výsledek něčeho, čeho jsme dosáhli my sami, ale jako dílo samotného Boha skrze Ježíše, Syna Božího. Skrze Syna jsme se všichni stali syny a dcerami Božími. Svým životem, smrtí a vzkříšením nám Kristus umožňuje vejít do stejného vztahu s Bohem, jaký s ním má on sám. Toto uskutečnil, pokračuje Pavel, sesláním svého Ducha do našich srdcí, Ducha, který v nás volá Abba, otče. – Je to neuvěřitelná skutečnost – Ježíš nám všem umožňuje nový vztah s Bohem – skrze Syna se všichni stáváme syny a dcerami.

Ježíš nás přivedl do zcela nového vztahu s Bohem. Tento vztah můžeme vyjádřit slovem, které on sám používal a poté nám jej předal. Je to cesta vyznání naší víry v Boha, který je zdrojem důvěry a naděje, který je neustále s námi, který si pro nás přeje plnost života. Skrze toto počáteční slovo se tedy ti, kteří se modlí modlitbu Otčenáš, odvažují s důvěrou a vírou otevřít své srdce darům Ducha a zaujmout místo Ježíše, milovaného Božího Syna.

Ale nesmíme nezapomenout na další slůvko – Náš. Nový vztah s Bohem znamená také nový vztah s lidmi. Nejsme již sami, jsme členy společenství. Vstup do nového vztahu s Bohem společně s Ježíšem vede také ke zjištění, že jsme spojeni se všemi, kteří nastoupili stejnou cestu.

Přes všechnu svou slabost a nedokonalost – žijeme a modlíme se – v silovém poli modlitby Ježíšovy a všech těch, kdo se modlí, kdo se kdy modlili a kdo se kdy modlit budou. Amen

Pavla Janečková

➤ Otevírání studánek v Mačovicích

(Studánka setkávání)

Stalo se letos 24. dubna, na svátek sv. Jiří. K všeobecnému překvapení se v lese nad Mačovicemi sešlo zhruba sto padesát lidí z Vranovska a širokého okolí, aby se společně zúčastnili otevírání nově obnovené starobylé studánky a malého napajedla.

Jako organizátor celé akce jsem rád, že řada spoluobčanů se podílela na úpravě a dokončení studánky i na zajištění jejího otevření.

Záměr byl prostý, obnovit zdroj vody (zdevastovanou starou studánku), při slavnostním otevření provést požehnání (či posvěcení) a tím připomenout lidem, že voda je jedním z hlavních základů života na této zemi.

Slavnost v tichu mačovického lesa se stala velkou křesťanskou událostí, zúčastnili se jí zástupci tří církví. Katolickou církev zastupoval jáhen Karel Podhola z Benešova, Československou husitskou zastupoval farář Milan Hála z Uhlířských Janovic a Českobratrskou evangelickou zastupoval René Hudec z Ondřejova.

Občané vyslechli vystoupení zástupců církví s velkým zaujetím. V kázáních bylo připomenuto, že voda a kopání studní bylo již v před-křesťanských mystériích symbolem zachování života a nás křesťany provází již od narození v podobě křtu.

Velkou pozornost vzbudilo vystoupení Reného Hudce, které by bylo dobré zveřejnit i v některém z příštích vydání Soběhrdského bratra.

Na závěr se všichni přítomní společně pomodlili Otče náš.

Celá slavnost byla doplněna hudbou, zpěvem a recitací dětí i dospělých z Vranovska.

Víme, že není obvyklé, aby se zástupci Českobratrské církve aktivně zúčastňovali podobných veřejných akcí. Kladná odezva a velká účast lidí na této slavnosti dokazují, že opak může být pravdou.

Byla to velká ekumenická slavnost.

Vítězslav Pivoňka

LÉTO

➤ JOZUE TEN PORAZIL...

18.- 25. července se ve Strměchách u Pelhřimova konal každoroční týdenní táborový pobyt pro benešovské a sprátené děti. Jejich počet letos rozšířily děti klieček azylového domu ve Vlašimi. Osou programu byly příběhy biblické knihy Jozue. Jak jsme se s nimi vyrovnali, můžete zaslechnout z níže uvedené táborové písně. A jaký dojem udělal tábor na děti a vedoucí, vám prozradí jejich vlastní příspěvky.

píseň - podle Rok za rokem:

*"Krok za krokem Izraelci jdou
z pouště jdou - budou za vodou*

*Ó Pane, v zemi slíbenou
ved' nás s Jošuu v zem slíbenou"*

1. Cíl už je na dohled,
sami však co si počnem teď?
Kdo před branami Jericha
zapěje nahlas do ticha?

2. Jdou, jdou, jdou – na výzvědy jdou
vypátrat, co je za branou.
Svou vírou Rachab překvapí.
Jen díky ní je nelapí.

3. Hle, zástup přichází
oslavit Boží vítězství.
Trubky, pozouny, vuvuzely
- hradby Jericha zmizely!

4. Jdou, jdou, jdou, do maléru jdou,
klatbu zlou táhnou za sebou.
Očistu konať bolestnou,
zas díky Bohu vyhrajou

5. Lest chytrou osnujou
Gibeónci, chtěj bejt za vodou.
I když lest není správná věc,
záchrana Boží platí přec.

6. Jdou, proti slabším jdou.
Kráľů pět, všichni najednou!
Však jejich božstva prohrají,
talismany jim strhají...

7. V zemi je místa dost.
„Není tvá, jsi tu Boží host,“
slyší dvanáct pokolení,
když dochází na dělení.

8. Příběh je ukonce.
„Komu teď vážně věřit chceš?“
klade otázku poslední
Jošua. - A i pro nás zní.

Aneta napsala:

Když jsme přijeli do Strměch, tak jsme si vybalili věci a rozdělovali se do skupin. Druhý den ráno jsme měli rozčvičku v 8:00, pak jsme měli snídani a šli si vyčistit zuby. Moje skupinka byla žlutá a naši vedoucí byly: Pavla, Noemi, Anička Dvořáková. Jmenovali jsme se *Gumová srdce* a člen skupiny byl: Daniel, Štěpán D., Vítek, Adámek, Eliška a já. Celkový výsledek jsme vyhráli.

O dobývání zaslíbené země

Letos již poosmé proběhl **letní tábor ČCE Benešov**. Týdenního pobytu se zúčastnilo celkem dvacet pět dětí a devět vedoucích; o naše hladové krky se postaraly dvě kuchařky. Přístřeší nám již tradičně poskytla fara ve Strměchách.

A jak tábor vlastně probíhal? První den jsme se všichni seznámili a rozdělili do čtyř skupinek. Pak už mohl začít týden plný zábavy a dobrodružství. Tématem celého tábora byl biblický příběh o Jozuovi a o dobývání zaslíbené země. Každý den nám ranní pobožnost odhalovala nový kousek příběhu, který se pak stal námětem pro hry. Děti-Izraelci si tak na vlastní kůži vyzkoušely dobývání Jericha, projevíly odvahu při skutečném slaňování jerišských hradeb nebo splňovali náročné úkoly při hře ve městě, která symbolizovala objevování Izraele. Dále na ně čekaly napínavé hry v lesích, vědomostní dvanáctiboj a konečně i boj o vlajky ozvláštněný vlastnoručně vyrobenými maskami. Náročné dny byly večer odměněny táborákem nebo osvěžujícím koupáním v nedalekém rybníce. Poslední večer se konala slavnostní hostina, když děti-Izraelci konečně dobyli celou zemi zaslíbenou. Po ní proběhlo vyhlášení výsledků celotábo-

rově hry, předání cen a diplomů. Ráno byl tábor zakončen dětskými bohoslužbami. Následovalo jen velmi smutné loučení a pak už se všichni plni dojmů a zážitků rozjeli ke svým domovům.

Tábor si jistě všichni užili a dlouho na něj budou vzpomínat. Naviděnou příští rok!
Anna Kucharčíková

➤ Rodinný pobyt ve Strměchách

Rozhodli jsme se letos v červenci strávit pár dní na bývalé faře ve Strměchách na Vysočině, kam jezdí již spoustu let na rekreaci rodiny z benešovského sboru. Na jeden den za námi přijeli někteří členové našeho sboru, čímž vznikla taková sborová minidovolená. Ráno jsme si udělali výlet do krásného místního evangelického kostela a po okolí Strměch a odpoledne jsme jeli na větší procházku na horu Křemešník. Tam jsme navštívili rozhlednu Pipalka - vylézt na ni byl docela výkon, ale stálo to za to. Občerstvili jsme se pak v restauraci a šli si prohlédnout blízký poutní kostel. To místo se mi moc líbilo, mělo zvláštní tísnivou atmosféru. (Na Křemešníku je však k vidění daleko více zajímavých věcí, kam jsme zajít nestihli.) Myslím, že to byl pro všechny příjemně strávený den, bylo pěkné se vidět. My jsme ve Strměchách pobýli s rodinou asi pět dní, a moc se nám tam líbilo. Byli jsme pořád venku na čerstvém vzduchu, dělali oheň a pekli si burty a po večerech si dlouho povíдали. Jen noci tam byly dost chladné, tak by bývalo bylo dobré si po vzoru Limonádového Joea vzít teplé spodní prádlo :). Za návštěvu stojí také nedaleký Pelhřimov, kde je krásné náměstí a spousta atrakcí pro děti.
Jana Turecká

➤ Ohlédnutí za setkáním v Čími

➤ Pocity a dojmy

Do Čími se nás hodně rádo vrací. Proč?

Je nám tam spolu dobře, je nám tam dobře v náručí našeho Pána. Dana se Samem tu připravili zázemí, které slouží pro setkávání a vnímání zázraku Božího stvoření.

Letošní rok jsme putovali spolu s Josefem. Cesta to byla nelehká, ale myslím, že se všichni osvědčili. Proč?

Každý věděl, kde je jeho místo. Každý přiložil ruku k dílu a vládla souhra a pohoda.

Letošní rok jsme opět přibrali na váze. Proč?

Drahuška, Věra a Vlasta nám vařily samé lahůdky, a tak každé předsevzetí, že se letos nebudeme přejídat, nevydrželo ani první den.

Celkový pocit se nedá vyjádřit ani slovy. Proč?

Těžko se do slov vkládají pocity vděčnosti, přesto budu děkovat. Děkuji našemu Pánu, že nás ochraňoval a bděl nad našimi kroky. Děkuji Daně a Samuelovi za skvělé zázemí. Děkuji Drahušce, Věře a Vlastě za jejich

úmornou práci v kuchyni. Děkuji vedoucím za spolupráci a leckdy přípravu her dlouho do noci. Děkuji praktikantům za jejich pomoc při práci s dětmi. Děkuji dětem za úsměvy. Děkuji všem za společenství.

➤ **Co vše je za týdnem v Čími**

Asi to vypadá jako pohodička, odjedeme s dětmi do Čími a je nám tam fajn. Představy nezúčastněných jsou asi leckdy zkreslené, protože články do časopisu a dojmy, o kterých se pak píše, jsou velmi pozitivní. Dokonce jsme se letos setkali s názorem, že si tam jedeme vydělat nějaké peníze. Tak trochu rozčarování jsme se v závěru domluvili, že by bylo dobré zveřejnit, jak to vlastně na tom táboře chodí, ale nejen na něm, protože jeho příprava začíná vlastně už s koncem toho starého.

Jak takové setkání vzniká krok po kroku?

- Na konci tábora domlouváme termín toho nového, diskutujeme o tématu tábora, diskutujeme o vylepšení organizace na základě zkušeností, které jsme právě měli možnost získat.
- Dvakrát do roka přijždeme do Čími, tedy někteří z nás, abychom pomohli s platem. Na jaře ho postavit a na podzim zase zbourat.
- Někteří vedoucí se scházejí v dubnu, aby připravili základní tematické rozdělení dnů a nosná témata pro hlavní hru dne, která souvisí s biblickým tématem příslušného dne. Vznikne tak schéma, ze kterého vyplynou úkoly pro jednotlivé vedoucí, kteří dále pracují již sami. Tvoří se scénáře pro scénky, dotváří hry, vyrábí se pomůcky a vše potřebné. Patří sem i agenda spojená s přihlašovaním dětí.
- Drahuška, Věra a Vlasta již v červnu plánují jídelniček a hlavně sledují nabídku obchodních center, aby nakoupily sušenky v nabídce a zajistily dětem dobrou cenu čímského setkání.
- V týdnu před setkáním přípravy vrcholí. Nakupují se pomůcky, balí se v Soběhrdech. Vedoucí odjíždějí do Čími o den dříve. Někteří se pak vracejí, aby pomohli kuchařkám nakoupit potřebné suroviny na vaření.
- Týden tábora se vlastně odehrává podle připraveného scénáře a ladí se souhra mezi jednotlivými částmi.
- A jak je to s finančním zabezpečením tábora? Ten, kdo studuje, se má dobře, protože přijede v době svých prázdnin. My, co pracujeme, si bereme dovolenou. Děti a praktikanti si tábor platí v plné výši. Vedoucí platí za jídlo (tzn. letos 500 Kč). Snažíme se, aby nám to vyšlo, aby kuchařky nemusely platit nic, protože jejich práce v kuchyni nám přijde hodně náročná. Nikdo nedostává za tábor žádnou finanční odměnu! Naopak všichni věnujeme svůj volný čas a to nejen v době tábora. Všechny prostředky, které získáme, dáváme na provoz tábora (jídlo, pomůcky, bydlení v Čími), v případě nějakého přebytku přidáme na zakoupení dalších plovacích vest nebo jiných pomůcek.

Věra Hudcová

„BABÍ“ LÉTO

➤ Život ve středisku Diakonie ve Vlašimi

Diakonie ČCE – středisko ve Vlašimi i v letošním roce pokračuje v započaté práci. Služba azyl pro matky s dětmi časem potvrdila, že má své místo a opodstatnění. Za osm měsíců letošního roku našlo v budově střediska útočiště 29 maminek a téměř 50 dětí. Dům na půl cesty máme také stabilně obsazený.

Ve středisku se nám letos podařilo rozjet činnost výtvarné dílny, kterou využívají jak děti pro své volnočasové aktivity, tak i jejich matky. Pravidelně, díky panu faráři Trusinovi, funguje biblioterapie spojená s velmi oblíbeným zpíváním dětí. Manželé Trusinovi se také letos, jako každoročně, zasloužili o to, že některé děti z azylu mohly strávit nezapomenutelné prázdninové dny na letním táboře ve Strměchách.

Naši, zatím poslední, letošní akcí byl 19. 9. Den otevřených dveří. Jako každý rok ho zorganizovali pracovníci střediska. Pro všechny návštěvníky byl připraven bohatý program, chutné občerstvení a drobné dárečky z výtvarné dílny.

Jedinou oblastí, která dělá nám všem mnoho starostí, je financování střediska. Díky razantnímu snížení dotací na provoz od MPSV je současná situace velice vážná. Finančně nám sice pomáhají města i některé menší obce regionu, KÚ Středočeského kraje, soukromí dárci, pravidelně oslovujeme firmy v našem okolí, vyhledáváme a zpracováváme výzvy a dotační programy, usilovně hledáme další zdroje financování. Bohužel je to stále málo na pokrytí alespoň základních výdajů. Jednáme s našim zřizovatelem Ústředím ČCE, které nám přislíbilo pomoc. Doufáme tedy, že budoucnost střediska ve Vlašimi není ohrožena a dál bude moci sloužit lidem, kteří se ocitli v obtížné životní situaci.

Dana Lučanová, ředitelka
Diakonie ČCE – středisko ve Vlašimi
Benešovská 507;
258 01 Vlašim
Tel. 317 844 482
Číslo účtu 236195676/0300

➤ Sborový den

V neděli 19. září proběhl dlouho dopředu ohlašovaný společný den benešovského sboru. Už třetí rok byl tento sborový den spojen se Dnem otevřených dveří ve středisku Diakonie ve Vlašimi. Ačkoliv nám počasí přálo, ačkoliv byl pěkný program, ačkoliv se sešlo dost účastníků, neubránila jsem se zklamání. Mimo rodinných příslušníků bratra faráře se

totiž z Benešovska zúčastnilo jen 5 lidí. Pardon, šest, Jasmínka Macháčková byla velmi milým hostem ☺. Převaha členů sboru z Vlašimska byla výrazná; bylo příjemné se navzájem setkat.

O programu tentokrát nebudu mnoho psát, nabídka byla skutečně pestrá a hlavně děti si užily soutěží, zpívání, tancování; ty domácí předvedly i parádní divadelní minipředstavení. Dospělí se potěšili třeba vystoupením dvojic tanečnic – židovských tanců a břišních tanců, všichni se mohli přiučit za výkladu a pomoci řemeslných a aranžérských ukázek šikovných odlochovických pracovníků. Večer pak bylo vystoupení pěveckých sborů ve vlašimském zámku, které bylo nádherné – bohužel s malým počtem posluchačů.

I přes mé výhrady, které jsem uvedla výš, mám z tohoto dne jeden výrazně pozitivní pocit. Je to výsledek navenek nenápadné práce našeho bratra faráře s dětmi ve středisku. Bylo úžasné sledovat, jak si s ním děti rády zazpívají, ale i povídají a pošťuchují. Přiznávám, že když pravidelně na staršovstvu podává bratr farář o své činnosti zprávu větou „...a proběhlo x hodin biblioterapie ve středisku ve Vlašimi...“, tak to (zřejmě jako i ostatní presbyteri)

beru jako fakt a jde se dál. Ale ona je to činnost neskutečně náročná a – prospěšná. Sluší se za ni bratru Trusinovi hodně hlasitě poděkovat.

Mirka Nulíčková

➤ Vítězně rozpažené ruce

Řeč Petra Tureckého při odhalení pomníku cyklistům v Soběhrdech

V Soběhrdech nedávno rozhodli instalovat sochu se zvláštním tématem: cyklista projíždí cílovou páskou. Zprvu jsem projekt viděl skepticky. O to víc mě překvapilo, když mne Tomáš Povolný z čerčanského cyklistického klubu a hlavní organizátor cyklistického závodu Železný dědek poprosil, zda bych při příležitosti odhalení sochy a zahájení 25. ročníku závodu neřekl několik slov.

Záhy se ukázalo, že církev k tomuto pomníku může říci mnohem více, než na první pohled vypadá. Pomník totiž na prvním místě připomíná cyklisty, kteří tento sport milovali, přestože se jim dostalo odměny v podobě různých perzekucí. Za všechny uveďme Jana Veselého (nar. 1923), který se zúčastnil r. 1952 olympijských her v Helsinkách. Vyhrál 16 etap Závodu míru. Nesměl se však stát profesionálním cyklistou. Do svého posledního

ročníku Závodu míru (1957) nastoupil Veselý z donucení, zdravotní stav mu nedovoloval se závodu zúčastnit. Když vzdal, posoudili to tehdejší funkcionáři jako provokaci a náš nejlepší cyklista byl vyhnán z cyklistiky na nucené práce. Z politických důvodů museli odevzdávat medaile i další. Dnes se na ně zapomnělo.

Kromě toho, že je to jediný cyklistický monument v Čechách, připomíná pomník, jak se v současnosti horší situace cyklistiky. Např. organizátorům závodu nevyšli vstříc úředníci z odboru dopravy, když žádali o uzavření silnice na 4 hodiny – aby se mohli závodů zúčastnit také handicapovaní cyklisté.

Pomník si cyklisté zbudovali z nadšení pro věc a jeho autoři, ing. arch. Rudolf Žofka a akademický malíř Vilém Balej, nechtěli honorář. Celou akci jsem tedy vnímal spíše jako vyjádření občanské nespokojenosti a protest proti nespravedlnosti, než jako běžný sportovní závod. O to raději jsem přijal pozvání promluvit:

Možná je to pro někoho poněkud bizarní situace: Evangelický farář hovoří při zahájení cyklistického závodu. Spojují nás však zkušenosti občanů, kteří občas narazí na zvláštní mocných. Jeden případ za všechny: Praha 11 vypověděla před rokem z nájmu azylový dům, spolupracující s evangelickým sborem na Jižním městě – protože dotyční úředníci jsou prostě mocnější.

Čerčanští cyklisté mají zase každý rok čím dál větší problémy s organizací tohoto závodu. Cyklisté vlastně upozorňují na slabší. Na lidi, kteří chtějí jezdit po silnici na kole, a jsou vytlačováni silnějšími. Dnes křižují silnice čím dál větší osobní automobily, možná, že zanedlouho budeme potkávat obrněné transportéry. Člověk na kole – navíc třeba s malým dítětem – vypadá na silnici čím dál víc nepatřičně. Člověk na vozíku, to už je příliš. Čerčanští cyklisté chtějí na tyto věci upozornit – nejen závodem, ale i sochou akademického malíře Viléma Baleje.

Pomník odkazuje na utrpení. Na oběť. Oběť – to je křesťansky řečeno daň za lásku. Nebo druhá strana

lásky. Láskou myslím život žitý naplno, v odpovědnosti vůči druhým lidem, vůči sobě samému, vůči životnímu naplnění, které třeba bylo mocnými zničeno jako v případě sportovců, kteří museli vrátit medaile nebo byli zavíráni do vězení. Tento pomník i tento závod chce připomínat takto pronásledované. Proč vykládat příběhy někdejšího pronásledování? Abychom z těchto příběhů mohli žít. Abychom měli identitu, aby naše životy měly smysl. Čerčanští cyklisté se rozhodli postavit pomník a doufají, že tato socha – spojená se závodem Železný dědek – bude lidem připomínat nejen historii závodu, ale též příběhy těch, kteří nespravedlivě trpěli.

Vítězný cyklista nese v sobě rysy člověka vydaného - rozpažené ruce odhalují zranitelné části těla. Sochu tak lze interpretovat křesťansky: Když Ježíš Kristus vyhlásil blahoslavenství, byl za tyto troufalé řeči popraven. Narodil se totiž do světa, který ovládá zlo. Nespravedlivě stíhaný se nemá kam odvolat. Dnes jsme uchláchneni blahobytem, který nás kryje před světem venku. Proto jezdíme v čím dál větších autech. Proto se obrňujeme, abychom nemuseli vystavit sami sebe světu venku a také oběti. Proč roste tento strach a obavy z druhých lidí? Zlo se děje ve chvíli, kdy člověk ublíží druhému, protože si myslí, že na to má ze své moci právo. Zlo se děje, když na vás zezadu zaútočí obrněné auto, když vám nějaká osoba zakáže na pět hodin uzavřít silnici kvůli účasti tělesně postižených. To všechno jsou různé formy zla, které tu je s námi stále přítomné (i v demokratickém režimu) a proti kterému musí dobří lidé bojovat. Vystihuje to bonmot: Zlo se děje, když dobří lidé mlčí.

Byl svět, do kterého se narodil Ježíš Nazaretský, jiný než ten náš? Tehdy všichni věřili v Pána Boha. Zkuste si to představit dnes. Co by se stalo? Byli bychom lepší? Ne – světem by se šířila stejná zloba, jen by byla schovaná za náboženskými řečmi. Přesně v tomto světě žil Ježíš. Ježíše ukřižovali věřící lidé. Představa, že když se celá země obrátí na jakoukoli víru, nastane ráj, je stejná iluze jako představa, že demokracie automaticky zaručí spravedlnost. Proto Ježíš v podobenství o milosrdném Samařanu ukazuje, že před Bohem ob stojí ten, který pomůže trpícímu, ne ten, kdo se od rána do večera modlí a kolem trpícího pak projde jakoby nic. Obdobně i zvolený zastupitel je volen, aby vycházel vstříc potřebám lidí, kteří mu dali hlas, ne aby užíval svěřené moci k vlastnímu obohacení.

Když Ježíš Kristus vyhlásil *„Blaze chudým v duchu... blaze těm, kdo pláčou ... tichým... milosrdným... blaze těm, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost...“*, vyhlásil, že pravý živý Bůh je s trpícími pro spravedlnost, s tichými atd. Ne s těmi, kteří zneužívají svěřené moci. Když totiž celá společnost věřila v Boha, propadli mnozí mocní iluzi (jako dnes), že jsou všemocní a že je Bůh na jejich straně. Copak jejich moc není důkazem Boží přízně? Ale Ježíš Kristus jim do očí řekl, že Bůh na jejich straně není. Že živý, pravý Bůh je na straně trpících, utlačovaných, těch, kdo působí pokoj a nežijí v nenávisti, těch, kteří mají čisté srdce. V tomto smyslu bylo Ježíšovo vystoupení činem politickým, navzdory těm, kdo o sobě prohlašo-

vali, že konají vůli lidu. Zástupci věřících, velekněží a zákoníci, kteří přece měli svou moc propůjčenou od Boha a ne ze sebe, tuto moc zneužili a Ježíše popravili. Dobří lidé tenkrát neudělali nic. Utekli.

Vypráví se ale, že Ježíšovou smrtí to neskončilo. Ježíš byl vzkříšen navzdory. Navzdory záměru velekněží a dalších mocných. Vzkříšení tak není na prvním místě víra v zázrak, ale víra, že pravý Bůh se přiznal k zavrženému rebelovi, k člověku, který neměl žádnou faktickou moc. Neměl armádu, neměl peníze, neměl stálý byt. Neměl tanky ani obrněná auta. Měl jenom otevřené srdce. Víra ve vzkříšení tedy znamená do důsledku víru, že mocní tohoto věku nebudou mít poslední slovo. Že každý čin z lásky má nekonečně větší hodnotu, než tisíce siláckých činů zneužitě moci.

A že každý čin, který podpoří lidskost a solidaritu má smysl - i když se to v současných podmínkách může jevit jako bláhovost. Mezi křesťany se říká, že když člověk koná dobro, pak mu za zády stojí sám Bůh.

➤ **Jak nám to jde letos s hospodařením v benešovském sboru?**

Odpovím si sama s jistou opatrností: zatím docela dobře. A pro ty, kteří si to chtějí ověřit, přidávám pár údajů z účetnictví:

Rozpočet k 31. 12. 2010 v Kč

Skutečnost k 31. 8. 2010 v Kč

Náklady

Spotřeba energie	60 000,-	54 330,-
Běžná údržba	15 000,-	23 879,-
Cestovné	24 000,-	17 093,-
Odvody	88 633,-	88 633,-
Ostatní náklady	53 500,-	32 854,-

Výnosy

Sborové sbírky	58 000,-	34 126,-
Dary členů	55 000,-	40 729,-
Ostatní dary	18 000,-	20 900,-
Salár	95 000,-	68 650,-
Zúčtování fondů	0	10 000,-
Ostatní výnosy	10 500,-	643,95

Spotřeba energií se již příliš nezmění, protože jsou zaúčtovány roční faktury za plyn a elektřinu. Běžná údržba je navýšena v souladu s nutnými nepředpokládanými úpravami, sbor na toto navýšení obdržel dar z JJ seniorátní (viz Zúčtování fondů ve výnosech). Čili v oblasti nákladů jsme s plánem v souladu. V oblasti příjmů je situace maličko složitější. Sborová obětavost je letos poměrně vysoká, všem přispívajícím bratřím a sestrám děkujeme. Přesto nám ještě značná částka sborových příjmů schází. Připomínám proto bratrům a sestrám, kteří dosud neodvedli salár nebo pozapomínají na sborové sbírky, že mají ještě pořád příležitost zapojit se do této služby sboru.

Mirka Nulíčková, účetní sboru

„Ekomiminko“

22. srpna se nám narodila krásná dcerka Jasmína, a tak jsem si mohla už vyzkoušet, jak se starat o miminko tak, aby to bylo šetrné k životnímu prostředí. O pár (nepřevratných) tipů se podělím.

Před týdnem Jasmínce přišla složenka na popelnici, tak jsem se rozčilovala, proč by mělo **miminko** platit popelnici, když jeho **život je téměř bezodpadový**. Respektive něco málo odpadu máme (ušátka, separační plínky, obal od kapiček, tubu od krému), ale téměř všechen odpad lze kompostovat nebo alespoň recyklovat). Jenže bohužel takových šetrných miminek je zatím pořád málo. Pokud totiž rodiče používají **jednorázové plenky**, stane se z miminka producent největšího množství odpadu z domácnosti – vyprodukuje totiž **2x tolik odpadu než průměrný občan ČR** (za celé plenkovací období je to asi tuna odpadu). A bohužel je to odpad nerecyklovatelný – skládkuje se nebo pálí (na skládce se rozpadá za 200-400 let). U jednorázových plenek jsou navíc mnohem větší náklady na dopravu a výrobu (skládá se z několika vrstev, které jsou většinou vyrobeny z ropy). Jsou vlastně **energetickou časovanou bombou**: za přebalovací věk dítěte spotřebuje cca 4 000 ks plen (tj. asi 200 kg buničiny s energeticky náročnou výrobou + výroba plastových fólií). I přes to, že u látkových plenek započítáme energii na praní a sušení (správná „ekomatka“ ale suší na vzduchu), jsou jednorázové plenky 2 – 3 x náročnější na výrobu. Látkové pleny jsou vyrobeny z přírodních materiálů (bavlna, konopí, vlna, bambus - ten má navíc antiseptické účinky), a tedy kompostovatelné.

Když se zmíním o **používání látkových plen**, mnoho lidí mne má za blázna, a nebo mne obdivují, že „jsem prý dobrá...“ Že oni by na to neměli čas a energii. Přitom látkové plenky **nezaberou skoro žádný čas na údržbu**. Peru plenky většinou každý den (takže vůbec nezapáchají, a to ani pokakané), přendání do pračky (používám sítku do kyblíku – geniální věc!) a spuštění programu zaberou asi tak jednu minutu, na pověšení asi tak pět a na poskládání maximálně deset. V případě, že těch deset minut na skládání je neúnosně moc, je možné používat tzv. moderní plenky, které vypadají v podstatě jako jednorázovky, akorát se dají vyprat a usušit. Takové plenky jen sbíráte ze šňůry a rovnou používáte. Tzn. **šest až šestnáct minut času denně**:-) Jednorázovky musíte čas od času dojít koupit, a pak je taky dost často odnést do popelnice, popř. popelnici vyndat před dům, aby ji popeláři vyvezli - takže péče taky není zanedbatelná.

V porodnici jsem používala čtyři dny jednorázové plenky a stačilo to na docela slušné **opruzení**. Ihned po příchodu domů jsme začali používat látkové plenky, které jsem si ušila z bambusového froté. Přes plenky používáme vlňáčky, takže **kůže může stále dýchat**. Od té doby opruzení neznáme. Používáme je také v noci. Jen na cesty občas dáváme jednorázovku.

Další argument zastánců jednorázovek je tzv. **zadeček „v suchu“**. Což je právě kamenem úrazu, neboť to často svádí rodiče k tomu, aby miminko nechávali v plence dlouho. Jenže **vlhkost se z plenky neztratí**, naopak je pěkně **držena v plastovém obalu**. Dnes se navíc vyrábějí látkové pleny, které mají uvnitř polyesterový flíz a tím je zadeček taky „v suchu“. Podobně slouží i separační vložky (slouží na zachycení stoličky, která se spolu s vložkou spláchne do WC a plenka se již nemusí přepírat), které jsou navíc z přírodních materiálů.

Používání látkovek vychází dobře i **ekonomicky**. Počáteční investice je sice větší, ale pak již nemusíte nic dokupovat, a to i na další děti. Lze takto **ušetřit až 20 tisíc korun** při jednom dítěti. Moderní kalhotkové plenky si můžete navíc **ušít velmi levně doma**. Více o látkových plenách na www.veronica.cz, mé stříhy a návody najdete na www.ekozahrada.blog.cz.

Co se týče přebalování, pak **není potřeba ani vlhčených parfemovaných ubrousků**, bohatě postačí kohoutek s vodou. Je to navíc mnohem zdravější a doporučuji to i pediatři.

Při kojení se mi velmi osvědčily **pratelné prsní vložky**, které jsem si sama ušila (lze je ale i koupit). Je jich velká spotřeba a kupovat stále dokola jednorázové je nejen ekonomicky náročné.

Malé miminko nepotřebuje přehnanou kosmetickou péči, na tělíčko můžete použít **přírodní olejčky** např. od Saloosu. Výbornou měsíčkovou řadu pro miminka má Weleda – používají ji např. i v Benešově v porodnici.

Další tip, jak ušetřit životní prostředí, je **nákup výbavičky a oblečení**. Dnes se dá koupit již **oblečení z biobavlny** a dokonce jsem objevila něco i z **fairtrade bavlny**. Vůbec nejlepší je ale podle mne nakupovat **bazarované zboží** – a nejen oblečení. Obchodování na internetu mezi maminkami je kapitola sama pro sebe:-) Lehce se tomu propadne... Nestydím se přiznat, že kromě dvou bodyček z biobavlny, elektronických chůviček a kolébky nemáme vůbec nic nového. Všechno máme z druhé ruky (i v bazaru se dají ale koupit nové věci).

Záležitost, kam jsme ještě nepokročili, jsou příkrmy a pak stravování dítěte. Ale zde platí to samé, jako u dospělého. Hodně rodičů **potravin v kvalitě bio** svým dětem kupuje.

Petra Macháčková

Zpráva o činnosti sboru Sedlec-Prčice od října 2009

SBOROVÝ PROGRAM

Neděle: 8:00 – bohoslužby (první neděle v měsíci – rodinné bohoslužby)

Středa 18:00 – setkání žen

Čtvrtek 18:00 – bibl. hodina – děti

19:00 - konfirmandi

Pátek 19:00 – bibl. hodina - dospělí

Poslední pátek v měsíci – 20:00 – staršovstvo

Členové sboru se scházejí k pravidelným nedělním bohoslužbám. První neděle v měsíci se konají rodinné bohoslužby. Po bohoslužbách všichni posedíme v přátelské atmosféře při kávě, čaji a občerstvení.

Staršovstvo se schází pravidelně 1x za měsíc. Má 7 členů a 2 náhradníky. Schůzí se účastní administrátor, f. Tomáš Trusina z Benešova. Program jednání se skládá z rekapitulace událostí ve sboru v minulém měsíci a z připomínek členů k tomu, co se událo. Potom pokračujeme rozhovorem o programu na nadcházející období. Staršovstvo reaguje také na podněty a požadavky seniorátního výboru a synodní rady.

Podali jsme žádost o přidělení statutu podporovaného sboru. Ta byla schválena synodem a sbor získal statut podporovaného místa na dobu čtyř let od 1.6. 2010 do 31.5. 2014.

O vánocích děti z našeho sboru spolu s dětmi z Benešova hrály vánoční divadlo za hojně účasti diváků.

Děti a mládež z našeho sboru se účastnily víkendovek a letního tábora, které jsme pořádali ve spolupráci s benešovských sborem.

2.5. skládalo slib nové staršovstvo. Slib staršovstva přijala Zdena Skuhrová, seniorátní kurátorka. Kázáním posloužil Tomáš Trusina.

Co se změnilo od 1.10. 2009 (od doby, kdy sbor má vlastního kazatele)

- Biblické hodiny pro dospělé a děti se konají každý týden (předtím 1x za 14 dní).
- Začalo probíhat konfirmační cvičení.
- Zvýšil se průměrný počet účastníků bohoslužeb, biblických hodin pro děti i dospělé.
- Biblických hodin pro dospělé se účastní průměrně 13 lidí (předtím 7-10).
- Vloni jsme měli 5 dětí a 2 konfirmandy. Od letošního září máme 4 děti a 6 konfirmandů.
- Při bohoslužbách čtou 1.čtení presbyteři, při rodinných bohoslužbách děti.
- Zvýšily se peněžní sbírky.
- Náš sbor se rozrostl o 2 dospělé členy (křtem a přestupem).
- Slavíme společně narozeniny (hlavně ženská část sboru).

- Podnikáme společné výlety, návštěvy koncertů, divadla, přednášek.

Rozvíjí se ekumenická spolupráce:

- Pravidelně (jednou za 2 měsíce) se scházíme ke společným biblickým hodinám s místními katolíky. Uskutečňují se střídavě na naší a katolické faře. Plánujeme, že od letošního října se budeme scházet 1x měsíčně.
- 18.1. jsme se účastnili ekumenické bohoslužby v rámci noci otevřených kostelů ve sboru Čsl. církve husitské ve Votici (kázala P. Janděčková).
- 3.2. jsme se rozjeli na přednášku a návštěvu v baptistickém sboru v Praze Na Topolce (Jáchym Gondáš).
- 15.5. jsem kázala ve Štětkovcích (u adventistů).
- 3.7. nás pozval místní katolický farář na výlet (s prohlídkou a přednáškou o historii) po kostelech v okolí.
- Konají se pravidelné schůzky se zástupci církví z okolí: církev metodistická, husitská, bratrská, katolická, adventisté, unitáři. Z těchto setkání vznikla také myšlenka husovských slavností, které se konaly 6.7. v lese u Petrovic (na „Husově kazatelně“). Po bohoslužbě slova jsme vyslechli muzikál Mistr Jan Hus v provedení Richarda Pachmana a Dity Hořínkové. Příprav se účastnil také starosta Petrovic, který se také postaral o bohaté pohoštění. Slavností se účastnili i lidé nepatřící k žádné církvi.

Pastorace

- Dokončila jsem kartotéku sboru, konám pastorační návštěvy. Navštěvuji pravidelně i nepravidelně účastníky sborového života.
- Členům, kteří se neúčastní pravidelného sborového programu, nosím sborové dopisy, chodím popřát k narozeninám, informuji je o činnosti sboru...
- Navštěvuji nemocné v místní LDN a v Domově s pečovatelskou službou.
- Navštěvuji 1x týdně Dětský domov se školou v Sedleci-Prčici (školské zařízení pro výkon ochranné výchovy dětí a mládeže). Vyprávím jim příběhy z Bible a potom si o tom povídáme. Pro zájem ze strany dětí i vedení tam od října tam budu docházet 2x týdně.
- Výborná spolupráce s místním informačním centrem.
- Informace o sboru (bohoslužby, sborové aktivity, kontakt na kazaťelku, nabídka osobních rozhovorů) jsou na internetových stránkách města.
- Nabídky sborových akcí vycházejí v místních periodikách.
- Po nabídce osobních rozhovorů (pastorační péče), která vyšla v místních novinách – se ozvalo několik zájemců (lidí mimo církev).

Návštěvy

- V březnu k nám přijel prof. Lauchmann se svými žáky. Večer jsem mluvila o duchovní péči v nemocnici. Setkání se účastnili i členové našeho sboru.
- května nás navštívili ze sboru ve Volyni a z Benešova. Po společném obědě jsme vyjeli na Veletín, kde jsme v přírodě četli společně knihu „Máj“.
- V červnu k nám zavítal sbor z Vršovic s manžely Ortovými.
- V červenci u nás proběhl týdenní dětský tábor – Marta Zemánková s dětmi.
- V srpnu u nás několik dní pobyla Elen Plzáková s dospělými i dětmi.
- V srpnu nás navštívili ze sboru na Jarově. Po společném obědě jsme si udělali výlet do okolí.
- V srpnu u nás strávila několik dní členka střešovického sboru. Několik členů střešovického sboru se účastnilo také nedělních bohoslužeb.
- V září u nás strávil 2 dny Jáchym Gondáš z baptistického sboru v Praze. Přijeli se ženou, dětmi i dospělými ze svého sboru.

Posezení s hostem:

- V dubnu náš sbor navštívil Pavel Rejchrt a četl nám ze svých básní a prózy.
- V červnu nám vyprávěl f. Jaromír Dus – „Jak vznikala duchovní služba v armádě“.
- Těchto setkání se zúčastnili i lidé mimo církev.
- Plánujeme pozvat další hosty.
- Také plánujeme koncerty v naší kapli – místní LŠU.

Scházíme se pravidelně k brigádám – úklid sborové místnosti a kostela.

- Opravy v kostele, výměna rozbitých oken, natírání oken a další práce provádí Václav Jandečka.
- Na jaře 2010 budeme podávat žádost o dotaci – Občanskému zřízení MAS Krajina srdce – na odstranění vlhkosti budovy a úpravu sborových místností. Stavební povolení a vyjádření památkářů již máme.

Co se mi dosud nepodařilo

- Setkávání mládeže (mládež se účastní víkendovek, letních táborů, doprovází při rodinných bohoslužbách na harmonium a flétnu), ale nějaká pravidelná setkávání se u nás nekonají.
- Nabízela jsem opakovaně řediteli místní ZŠ nabídku výuky či zájmového kroužku „Příběhy z bible“ – ale zatím o moji nabídku není zájem.

Napsala Pavla Jandečková

Zpráva o čerčanském hospici a Občanském sdružení Tři

Náš soběhrdský sbor je od loňského roku členem Občanského sdružení Tři, které provozuje hospic v Čerčanech. Bratr farář Petr Turecký dochází do hospice pravidelně a podílí se na duchovní péči o pacienty. Kromě toho členové našeho sboru zde příležitostně vypomáhají jako dobrovolníci a máme zastoupení ve správní radě sdružení.

Hospic je prakticky plně vytížen. Kromě hospicové paliativní péče sdružení poskytuje i některé další služby, například stacionář, půjčovnu zdravotních pomůcek aj. Provoz je hrazen z plateb zdravotních pojišťoven, příspěvku ministerstva pro sociální věci, poplatků pacientů a jejich sociálních příspěvků, a v neposlední řadě z cílených grantů a dotací a darů jednotlivců, obcí, firem a jiných organizací. Po loňské napjaté situaci (dluh ze stavby) je letos finanční situace lepší, nicméně peněz na provoz se opět nedostává.

Dalším cílem sdružení je stavba komunitního domu. Stavba byla zahájena v loňském roce (vyhloubení a vybetonování základů) a letos v létě, po získání dalších darů, stavba opět pokračuje – cílem je do zimy dostavět suterén. Součástí Komunitního domu bude sál pro kulturní akce, vzdělávací programy hospice, školení firem apod., bohoslužebný prostor a dva malé byty.

V neděli 10. října se v rámci celosvětového dne hospicové péče v čerčanském hospici koná den otevřených dveří, kdy si můžete celou budovu prohlédnout, vyslechnout přednášku o hospicové péči a koncert Podblanického smíšeného sboru a orchestru. Program najdete na www.centrum-cercany.cz.

Jan Rataj

Novinka z nakladatelství EMAN - Olinka

V podvečer 20. září 2010 byla ve vzdělávacím centru Židovského muzea v Praze uvedena nová kniha nakladatelství EMAN (Evangelické MANufakturní Nakladatelství) s názvem „*Olinka*“, která byla vydána s podporou velvyslanectví Nizozemského království. Slavnostní večer, v zaplněném sále vzdělávacího centra, zahájil vydavatel knihy Mgr. Tomáš Trusina. Přivítal autora knihy Petera de Knehta s manželkou, pana velvyslance s prvním tajemníkem velvyslanectví, překladatelku paní Janu Vaňkovou, paní PhDr. Helenu Klímovou a další významné hosty.

Uvedení knihy, která je o přátelství Brama a Olgy, jež vzniklo za války a pokračuje v rodinách jejich dětí, připravila a přednesla paní Helena Klímová – manželka spisovatele Ivana Klímy. Charakteristiku knihy si vypůjčím z jejího vystoupení:

„V září 1944 pobýval Bram spolu s dalšími Holanďany, Belgičany a Francouzi už rok na nucených pracech v německém Falkenbergu. Bram byl tehdy dvaatřicetiletý šťastně ženatý otec dvou malých chlapečků, které ale většinu jejich života vlastně neviděl, a v bídných poměrech lágru zvažuje své předválečné ideály křesťanského pacifismu. V září 1944 přivezou Němci z Osvětimi do ohrazené části lágru židovské dívky, určené k záhubě těžkou prací a hladem. Mezi nimi Olga, která od svých 18 let v r.1942 zažila už několik koncentráků. Přes ostnatý drát Olga Brama osloví a poprosí jej, aby poslal dopis jejím příbuzným v Praze. Bram pomůže Olze navázat kontakt a občas jí skrze plot podá kousek jídla nebo oblečení; Olga při těžkém odklizení trosk nalezne Bibli a přinese ji Bramovi – zázračnou náhodou – právě v den jeho osamělých narozenin...Tyto výměny tvoří hmotný půdorys a nad ním se rozvine přátelství zcela nevšedního druhu.

Toto přátelství Bramovi umožňuje, aby uskutečňoval svoji hlubokou touhu po křesťanských humanistických ideálech, trochu se tak vymanil z role otroka válečného průmyslu a naplňoval tak smysl svého života; Olze toto přátelství patrně zachraňuje život, a to skrze obnovu duše: pro obnovenou možnost důvěry v druhého člověka a pro obnovení kontaktu s domovem. Oba tedy v tomto přátelství nalézají něco hlubokého, co lidskému životu dává smysl, co člověka polepšuje. Takový mimořádný vztah, který se smyslem a nezrušitelností podobá sourozeneckému pokrevství, v dřívějších dobách nesl zvláštní jména – pobratim, posestrima. Není divu, že to zvláštní pouto později vycítily a přijaly za své i rodiny obou, i druhá generace rodin. Dospělé děti se pak vydávají po stopách minulosti, putují mezi Holandskem a Prahou, hledají pozůstatky tábora, kde se Bram a Olga setkali, hledají v osudech rodičů návod a smysl pro své životy. Nejen tedy příběh sám, ale jeho pokračování v další generaci, přenos ethosu, to je to, co činí tuto knihu zajímavou.”

Po H. Klímové vystoupila se svým vyznáním a vzpomínkou paní Dagmar Lieblová, která prošla spolu s paní Olgou několik koncentračních táborů, včetně pracovního tábora v německém Falkenbergu. Jako třetí promluvil Peter de Knecht (autor knihy a třetí syn Brama), aby se podělil o své vzpomínky a rozhodnutí uchovat příběh přátelství svého otce a paní Olgy Minichové, které začalo v roce 1944 a pokračuje v životě jejich dětí. Přiblížil rozhodnutí své ženy Tineke a svoje, uchovat příběh tohoto válečného přátelství pro nizozemské, české a německé čtenáře. Kniha byla nejprve přeložena do němčiny. Mimo jiné také proto, že němčina byl jazyk, kterým se Olga s Bramem dorozumívali a po válce také německy psali své dopisy. Obtížnějším se ukázalo zajistit české vydání knihy. Peter se rozhodl nejprve připravit překlad do češtiny a pak hledat nakladatele. Pomohly kontakty jeho domovského reformovaného sboru s evangelickým sborem v Hošťálkové u Vsetína. Jana Vaňková ze vsetínského sboru se ujala překladu knihy. Ještě obtížnějším se ukázalo najít vydavatele – vzhledem ke skrovným finančním prostředkům, které měl Peter k dispozici. Nakonec mu známá holandská překladatelka poradila

nakladatelství EMAN. Peter vypravoval, s jak velkým rozehvěním jeli – on, Tineke, paní Anna (dcera Olgy) a paní Jana Vaňková (překladatelka) do Benešova za Tomášem Trusinou. T. Trusina slíbil rukopis prohlédnout a vzal si měsíc na rozmyšlenou, ale již za týden přišla zpráva, že EMAN knihu vydá.

Překladatelka poté četla dvě ukázky z knihy, které byly proloženy klavírními improvizacemi. Na závěr slavnostního večera byla hrána *Tichá noc...*(klavír & flétna), pro připomenutí Vánoc roku 1944, které Bram de Knecht trávil v táboře Falkenbergu a kde organizoval společný vánoční večer pro ostatní nasazené muže.

Doporučuji všem knihu k přečtení a zažít tak onu nevšední zkušenost, jak rodina Bramova a rodina Olžina v hrůzách války získaly dar, který přesahuje generace – poznání, že utrpení je možné překonávat účinnou láskou. Kniha dokládá, že z tohoto daru rodičů mohou děti čerpat a žít.

Tato výjimečná kniha končí slovy: *„Políbím Annu. Znovu se obejmeme, jako bychom se už nikdy neměli z tohoto objetí vymanit. Nechceme a nemůžeme pustit jeden druhého. Naše přátelství začalo ještě předtím, než jsme se narodili – jednoho zářijového dne roku 1944 v táboře Falkenbergu, kdy se Olga s Bramem poprvé setkali – a skončí až tehdy, když už si na ty dva nikdo nevzpomene.“*

Jiří Zavadil

Výstava Michala Tomka v soběhrdském kostele

Sedmnáctého října bude zahájena výstava restaurátora a malíře Michala Tomka. Michal Tomek je první z vystavovaných umělců, který žije a pracuje v okolí Soběhrd, v nedalekých Senohrabech. Možnost vystavovat u nás v kostele jej inspirovala k vytvoření zcela nového cyklu, jehož námětem je motiv vázaný na biblický příběh o Jákobovi a jeho snu o žebříku do nebe (Gn 28:12).

Zde si můžete poslechnout rozhovor s Michalem Tomkem, který byl uveřejněn na stanici Vltava:

<http://www.rozhlas.cz/mozaika/vytvarne/zprava/741593>

Michal TOMEK

Narozen 1951 v Praze

Studia:

1970 - 76 Akademie výtvarných umění v Praze

1981 studijní pobyt na Ecole des Beaux-Arts v Paříži

Výběr ze samostatných výstav:

Atelier-aux-Abesses, Paříž 1981

Galerie d, Praha 1982

De Roiger Kunstzaal, Utrecht 1984 a 1990

Státní zámek Horšovský Týn, 2005
Oblastní muzeum v Brandýse nad Labem, 2006
Městská galerie Špejchar, Chomutov 2006
Nová Siň, Praha 2006
Zastoupen ve sbírkách Národní galerie v Praze
a v soukromých sbírkách v ČR, Německu, Holandsku a Francii.

Petr Turecký

Přijďte posílit mé řady!

Každou středu probíhá v benešovském sboru, přímo v presbyterně, výuka angličtiny, kam vás srdečně zv. Paní učitelka, sestra Dáša Bártová, je zkušená pedagožka, ale já jí teda moc radosti nedělám, neb mi to do hlavy už nějak neleze ☺. Ale! Je shovívavá, takže postupujeme pomalu, avšak - postupuji!!!

Mirka Nulíčková

BLAHOPŘEJEME

➤ **K narozeninám**

Říjen Havránková Alena, Zvánovice – 75 let, Chvojka Zbyněk, Čerčany – 83 let, Kohoutová Alena, Poříčí nad Sázavou – 75 let, Losenický Jan, Podmračí – 60 let, Škvor Jaroslav, Přestavlký – 60 let, Vošická Irena, Soběhrdy – 65 let

Listopad Boháčová Božena, Petroupec – 85 let, Kulhavý Josef, Pyšely – 82 let, Řeháková Božena, Soběhrdy – 78 let, Stolařová Jarmila, Vranovská Lhota – 86 let

Prosinec Císařová Daniela, Městečko – 55 let, Hašek Karel, Poříčí nad Sázavou – 85 let, Mottlová Gabriela, Čerčany – 20 let, Petruška Michal, Mnichovice – 91 let, Pohanová Marie, Čakov – 81 let, Štuncová Jaroslava, Petroupim – 80 let

Narozeniny děti

Říjen Samuel King, Dobřichovice – 17 let

Listopad Albert Šmejkal, Mnichovice – 4 roky

Prosinec Kája Šmejkal, Mnichovice – 2 roky; Maruška Turecká, Soběhrdy – 2 roky

**Sbor ČCE Soběhrdy
Vás zve na**

Tradiční bazar

**dovezeného zboží
od spřátelených zahraničních sborů
26.10. - 30.10.2010**

**stř., čt., pá. - 8 - 18 hod.
sobota - 8 - 11 hod.
Těšíme se na Vás**

Myslím, že nebudu daleko od pravdy, když prohlásím, že letos se k houbám dostal každý. Nám například vyrostly na zahradě pod borovicí muchomůrky červené. Ne všechno se však dá jíst, i když i v tom se názory mohou dost lišit. Nicméně, Vy, co už máte nasušeno, možná uvítáte tyto dobré rady z kuchařky z roku 1924, kterou vlastní paní Pivoňková. Opsáno v originálním znění:

Upotřebení sušených hub. Chtějící sušených hub upotřebiti v kuchyni, musíme je prve dobře vyprati v obyčejné vodě studené, a nato spařiti as čtvrt hodiny v hrncích ve vodě horké, až nabudou vzezření hub čerstvých. Pak možno jich jakkoli užiti, do polévek, omáček, pečení atd.

Mletí hub. Sušené houby rozložíme po hodně teplé peci a sušíme je dále, až ztvrdnou dokonale. Nato je utlučeme v hmoždíři nebo semeleme v mlýnku na prášek, čili moučku houbovou. Kávový mlýnek k účelu tomuto budiž zcela nový, aby moučka nechytla aroma, čili vůni kávovou. Moučka uschová se ve velkém v lahvích.

Upotřebení moučky houbové. Moučka houbová, získaná z druhů hub zvláště aromatických a kořených, jest jedním z nejdělnějších koření a neměla by chyběti v žádné domácnosti a v žádném hotelu. Možno ji užiti do všech jídel jako koření a nahraditi ji znamenitě drahé lanýže.

Bochničky houbové. Mísu rozkrájených hub, spaříme horkou vodou, a slivše vodu, nadrobno rozsekáme. Do kuthánku dáme kousek másla a cibulku a přistavíme na oheň. Když cibulka zžhnedne, vložíme na ni houby. Přidáme ještě housku v mléce močenou, pepř, několik lžic kyselých smetan, několik žloutků, osolíme, zamícháme a chvíli dusíme. Nato po lžících klademe těsto na prkénko do nastrouhané housky, v ní obalíme a naděláme bochničků a toto smažíme na másle.

Houbovec chlebový. Kuthan (pekáč, kastrol) vymaže se máslem, položí vrstva ustrouhaných kůrek chlebových, vrstva hub krájených, kůrek, hub, a tak se vrstevuje až do vrchu, nato zaleje se vše máslem a upeče.

Houbovec bramborový. Houby rozsekáme, posolíme, opepříme a na másle s petrželí udusíme. V hrnci napolo uvaříme brambory a nakrájíme na krouželky. Kuthan vymažeme máslem, naklademe vrstvu brambor, hub, brambor, hub, načež vše několika vajíčky rozkloktanými v dobrém osoleném mléce zalejeme a dobře v troubě upečeme. Oba tyto houbovce jsou vydatným lidovým pokrmem.

Kotlety ze sušených hub. Rozsekáme jemně něco sušených hub, smícháme s rozsekaným vepřovým masem, nakrájenou cibulí, strouhanou houskou, solí a pepřem. Z těsta děláme kotlety a smažíme.

POZOR: Odpovědnost za druhy hub nasušených, nechť každý na svá bedra bere! ☺ ☺ M.S.

FS ČCE Benešov: Husova 656, 256 01 Benešov. Kazatel: farář Tomáš Trusina,
tel: 317 722 215, e-mail: benesov@evangnet.cz, www stránky: benesov.evangnet.cz.
Číslo účtu: . 233563947/0300

Kurátor Jiří Zavadil

FS ČCE Soběhrdy: Soběhrdy čp. 21, 256 01 Benešov. Kazatel farář: Petr Turecký
tel.:317 795 634; e-mail: sobehrdy@evangnet.cz, www stránky: sobehrdy.evangnet.cz.
Číslo účtu 1190782/0300.

Kurátor: Jan Rataj

Pravidelné i aktuální akce najdete na webových stránkách sborů.

FS ČCE Sedlec-Prčice: Karla Burky 150, 257 92 Sedlec-Prčice.Kazatel: jáhenka
Pavla Janděčková, , tel. 604185520,email: sedlec-prcice@evangnet.cz
Kurátor:Petr Dubský

Adresa redakce:Helena Ratajová, Vysoká Lhota 39, 257 22 Čerčany
e-mail: knihovna@cercany.cz. Sazba Marie Stolařová e-mail: marie.stolarova@centrum.cz
Vychází 4 x ročně, počet výtisků 400.
Pro členy ČCE v Benešově, Soběhrdech a Sedleci-Prčici zdarma.

Soběhrdský bratr:
Vydává sbor ČCE v Benešově a
sbor ČCE v Soběhrdech

